

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1161

15.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hva skjedde *egentlig*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 8

Kapittel 7: Den nordlige erobringen

Brødre vil slåss og drepe hverandre, mennesker vil kjenne elendighet. En øksetid, en sverdtid - skjold vil bli kløyvd - en vindtid, en ulvetid, før verdens undergang."

Den norrøne sibyllens visjon (ca. 800 e.Kr.)

Da den polske staten forsvant i begynnelsen av oktober, sto de vestallierte plutselig med en krigserklæring som hadde mistet all mening. Hensikten med å utstede den hadde vært å redde Polen, men enhver sjanse til å få landet tilbake var tapt for alltid. Faktisk var alt snakk om å "frigjøre" polakkene forduftet, fordi halvparten av dem var okkupert av Russland, som franskmennene og britene ikke våget å gå imot. En følelse av ubesluttomhet og usikkerhet la seg over London og Paris. Og krigen som hadde fått en så dramatisk start i øst, stagnerte i praktisk talt inaktivitet de neste seks månedene.

Men i løpet av denne tiden var Føreren verken ubesluttsom eller usikker. Gjennom alle diplomatiske kanaler han hadde til rådighet, underrettet han gjentatte ganger de franske og britiske myndighetene om at han ville trekke seg ut av Polen (med unntak av den tyske byen Danzig) og innstille alle fiendtligheter. De allierte stilte seg døde og stumme overfor disse fredstilbudene. Hitler forberedte derfor sin offensiv i vest. Den måtte gjennomføres med samme type lynkrig som skulle gjøre slutt på kampene så raskt som mulig. Som i Polen visste han at tiden arbeidet mot ham. Tyskland hadde ikke de råvarelagrene som var nødvendige for en langvarig konflikt. Han husket de ekstreme påkjenningene hjemmefronten hadde måttet tåle under første verdenskrig, påkjenninger som til slutt knuste samfunnet og innledet sammenbruddet i november 1918. Som veteran i skyttergravene var han ikke mindre bevisst på at statiske utmattelseskamper betydde nederlag i like stor grad i denne krigen som i den forrige.

Den opprinnelige datoen for offensiven var satt til 17. januar 1940. Men bare én uke før den tyske operasjonen skulle starte, falt detaljene i allierte hender, da en Luftwaffe-major, som ikke fulgte ordre, tok med seg sin topphemmelige kopi av angrepet om bord i et lite fly, hvis pilot gikk seg vill i dårlig vær og landet i Belgia. Hele offensiven måtte skrinlegges, og Hitler ba generalene sine om å finne på noe helt annet. Noen uker senere ble han forferdet da han fikk vite at de foreslo en reprise av første verdenskrigs utmattelse gjennom skyttergravskrig mellom den tyske vestmuren eller Siegfried-linjen og den franske Maginot-linjen. "Mine herrer", raste han, "dette er 1940, ikke 1914!" Mens han skisserte sine egne ideer for en "lynkrig" i vest, fikk han ved en ren tilfeldighet vite at general Erich von Manstein allerede hadde utarbeidet planer for nettopp en slik offensiv, lenge uten at Føreren visste om det.

Selv om Manstein var stabssjef ved Armégruppe A-hovedkvarteret i Koblenz, var han blitt skjøvet i bakgrunnen og overført til en obskur kommando, XXXVIII. korps, som ble dannet i Stettin, der han i praksis ble brakt til taushet. Hans konsept om dynamisk fremrykking med motoriserte enheter gjennom Ardennene, et område som ble ansett som ufremkommelig for stridsvogner og de fleste andre motoriserte kjøretøyer, fikk hans overordnede, som var fastlåst i første verdenskrigs strategier for statisk skyttergravskrigføring, til å "kvitte seg med en inntrenger", som han senere sa. Hitler var klar over generalstabens håpløse avhengighet av foreldede taktikker (men hadde ennå ikke fattet mistanke om det forræderiet som generalstabens medlemmer begikk mot ham), og den 17. februar hadde han et hemmelig møte med von Manstein. "Med forbløffende hurtighet", erindret von Manstein, "forsto han synspunkter som hærgruppen hadde forsvart i månedsvis. Han ga mine ideer sin fulle tilslutning." Sammen utarbeidet de to mennene hvert eneste punkt i den nye offensiven, som var planlagt til begynnelsen av mai. Deres

foreslåtte strategier var bemerkelsesverdig like, men nødvendigvis komplementære: Detaljer i Führerens overordnede syn ble utfylt av von Manstein.

Mens Tyskland hadde et klart overtak mot Polen, var de i mindretall i forhold til de samlede styrkene til Nederland, Frankrike og Storbritannia. Mot den tyske hærens 106 divisjoner stilte franskmennene alene 110. Sammen med det britiske ekspedisjonskorpset, den belgiske og den nederlandske hæren var Hitlers bakkestyrker i en klar numerisk underlegenhet. Dessuten var Wehrmacht teknologisk sett like god eller bedre enn mye av det allierte utstyret. For eksempel var den franske 32-tonns manøverpanservognen B1 *bis*, med sin 75 mm haubits, den beste stridsvognen i verden, langt bedre enn 2 cm kanonen på Pzkw II, som Innes beskrev som "ryggraden i de tyske panserstyrkene til lenge etter krigens begynnelse" (43). Den var egentlig en øvingsstridsvogn som ble tatt i bruk i mangel av noe bedre. Wehrmachts panserdivisjoner var så tynt besatt av teknisk utilstrekkelige eksemplarer som Pzkw II, at de i stor grad var avhengige av de få, om enn umoderne TNHP-stridsvognene som var beslaglagt fra den tsjekkiske hæren etter krisen i 1938. Den raske franske mellomstore stridsvognen *Somua S-35* (25 km/t) var også overlegen.

Det franske flyvåpenet kunne skilte med 1300 ofte fremragende fly, som det to-motors angrepsflyet Potez, og utmerkede jagerfly, spesielt Dewoitine 520, Bloch 151 og Morane-Saulnier 406. Selv det lille nederlandske flyvåpenet fløy med toppmoderne krigsfly, blant annet Fokker G-I med to bomber. Disse betraktningene overbeviste den franske luftvernministeren, Guy La Chambre, om at Luftwaffe lett kunne nedkjempes. General Maurice Gamelin, generalstabssjefen, var ikke mindre selvsikker da han sammenlignet sine syv motoriserte divisjoner med tyskernes fem underlegne panserdivisjoner.

Dagen før Hitler og von Manstein møttes for å samle seg om en ny offensivplan mot vest, ble mai-tidsplanen satt i fare da den britiske jageren *Cossack* gikk inn i Jossingfjorden for å angripe et ubevæpnet tysk fangeskip, *Altmark*. Norge ignorerte denne feige krenkelsen av sin egen suverenitet, men Hitler var nå varslet om de alliertes intensjoner i Skandinavia. Redningen av noen få fanger fra *Altmark* var ikke verdt å bry seg om, selv om det var *kosakkenes* dekkhistorie. Det virkelig viktige var Oslos avslørte samarbeid med britene.

På en tysk militærkonferanse allerede i desember 1939 avslørte marinens etterretningsoffiserer i en situasjonsrapport at jødernes politikere allerede hadde brutt folkeretten ved å krenke Norges nøytralitet: "... den nåværende norske regjering har undertegnet en hemmelig traktat med Storbritannia om at dersom Norge blir innblandet i en krig med en av stormaktene, kan en invasjon fra britisk side gjennomføres med norsk samtykke. En landstigning er planlagt i nærheten av Stavanger, og Kristiansand er foreslått som en mulig britisk base. Den sittende norske

regjeringen, så vel som Stortinget og hele utenrikspolitikken, kontrolleres av den kjente jøden Hambro (Carl Joachim Hambro, også kjent som "Hamburger"), en god venn av Hore-Belisha (Storbritannias jødiske krigsminister). Det norske folkets sympatier har i lengre tid bevisst blitt drevet i en pro-britisk, anti-tysk retning, og hele den norske pressen er under britisk kontroll. Hambro misbruker sin stilling, og med hjelp av tallrike britiske agenter forsøker han å bringe Norge under britisk innflytelse eller i fullstendig avhengighet."

Churchills planer for å erobre Norge var allerede vedtatt av Royal Navy, som fullførte sine invasjonsforberedelser måneden etter. Faren var stor. Hvis de allierte inntok Norge, ville flyene og skipene deres være i umiddelbar rekkevidde av Riket, og dets industrielle livslinje ville bli kuttet. Med fienden i Narvik, bare 13 mil over land fra Gällivare, ville 11 millioner av Tysklands 15 millioner tonn jernmalm gå tapt. Gällivare var Sveriges viktigste gruvekompleks.

Uten at Hitler visste det, hadde Royal Navy, i samarbeid med Frankrike, planlagt minering av nøytralt norsk farvann til 8. april. Han ga ordre om at motinvasjonen skulle begynne allerede dagen etter. Mange år senere sa Føreren til ambassadør Walter Hewel at han aldri ville ha invadert Norge hvis ikke den tyske avlyttingstjenesten hadde overhørt Winston Churchill fortelle den franske premieren, Paul Reynaud, at britene kom til å innta Norge først. Dermed var Hitler varslet, og mobiliserte straks et angrep nordover. De tyske og allierte operasjonene var så parallelle at styrkene deres faktisk møttes til sjøs før noen av dem kunne gå i land, da den britiske jageren *Glowworm* ble senket av *admiral Hipper* etter å ha ramma den tunge krysseren og revet en 120 meter lang flenge i baugen.

Invasjonen besto i at Luftwaffes fallskjermjegere inntok Stavanger flyplass, mens tyskerne gikk i land sjøveien i Oslo ("den første metropolen noensinne som falt for tropper som hadde steget ned fra himmelen", Grunwald, 50), Kristiansand, Bergen, Trondheim og den viktige Narvik. Norske landbatterier hamret løs på Kriegsmarines *Bluecher* før hun rakk å landsette troppene sine, og gjorde deretter slutt på den nye tunge krysseren med en rekke torpedoer, som fikk henne til å kante og drukne mer enn tusen mann. I mellomtiden torpederte og senket den britiske ubåten HMS *Truant* den lette krysseren *Karlsruhe*. Dagen etter overrasket seks engelske jagere ti destroyere fra Kriegsmarine. I den voldsomme skuddvekslingen som fulgte, mistet begge sider to skip.

Den 12. april gikk Royal Navy i land i Narvik, som var inntatt av en liten styrke Wehrmacht-soldater under ledelse av generalmajor Eduard Dietl, som med sine 2000 mann fra 3. Gebirgsjägerdivision forsøkte å holde 25 000 allierte soldater tilbake. Franske og britiske styrker var allerede i gang med en storstilt landsetting ved Harstad i Lofoten, overfor Narvik, Namsos og Aandalesnes. To dager tidligere hadde destroyere fra Royal Navy brutt seg inn i havnen og senket eller alvorlig

skadet alle tyske skip der, inkludert Dietls ammunisjonsforsyningsskip.

Tre dager senere senket det mektige britiske slagskipet *Warspite*, støttet av en flotilje av flere krigsskip, alle de gjenværende fiendtlige fartøyene, samt syv jagere, uten at de selv ble nevneverdig skadet. På det tidspunktet hadde tyskerne mistet tre kryssere, ni jagere og et dusin handelsskip, inkludert ytterligere to kryssere og en destroyer som var alvorlig skadet, mens Royal Navy bare hadde lidd små tap. Operasjon *Weseruebing*, som Wehrmachts navn på invasjonen av Norge var, så ut til å gå mot en katastrofe, mens Dietls *Gebirgsjäger* var fullstendig avskåret i sitt arktiske tilholdssted, uten forsyninger, mot en tallmessig overveldende fiende. Da franskmennene og britene rykket inn for å drepe, ba Dietl Luftwaffe om hjelp over radioen. Hjelpen kom umiddelbart i form av en luftbro med Ju-52-fly som fløy stafetter med fallskjermdropp, de første i sitt slag. Snart fløy rasjoner, ammunisjon og til og med forsterkninger i form av fallskjermsoldater ned til den beleirede garnisonen. Nok en gang snudde nasjonalsosialistenes innovasjon og mot en ellers håpløs situasjon.

Nå var hevners time kommet. 1. mai var nettopp det for de britiske krigsskipene som hadde utslettet tyske fartøyer som forsøkte å forsyne Narvik. En skvadron med Stuka-stupbombefly og nye Junkers Ju-88 mellomstore bombefly dukket opp over Harstad, de alliertes viktigste havn i Norge. De smadret de gigantiske havneanleggene til det ugjenkjennelige. Som valkyrier skrek krigsflyene fra Luftflotte V ned fra himmelen og senket den tunge krysseren HMS *Curlew*, en destroyer og et troppeskip. Slagskipet HMS *Resolution* og ytterligere to kryssere flyktet til Storbritannia, hardt skadet, selv om disse enhetene var bestykket med dødelig Bofors pom-pom-artilleri, som var blant krigens mest effektive luftvernkanoner. Dette var imidlertid bare begynnelsen. Stukaer og Ju 88-fly begynte å samle seg for å senke eller uskadeliggjøre alle allierte krigsskip i norske farvann. RAF og franske jagerfly ble i all hast sendt ut for å avskjære dem, men de ble slått ned av Messerschmitt-109-fly.

I en siste, suverene kraftanstrengelse erobret de fransk-britiske styrkene Narvik 28. mai, mens Dietl og hans forsvarere trakk seg tilbake til fjellene i nærheten. Prisen hadde imidlertid blitt for høy, og Frankrikes forestående fall tvang de allierte til å forlate byen nesten like raskt som de hadde okkupert den.

Så, til alles forbløffelse, evakuerte engelskmennene plutselig Sør-Norge, uten å varsle de andre allierte øverstkommanderende, og etterlot sine forbløffede norske og franske kamerater på strendene som var fulle av forvridd, ulmende krigsmateriell. Det skulle ikke bli siste gang Britannia lot sine allierte i stikken. Det skulle heller ikke bli siste gang styrkene hennes ble presset ut i havet. Tyskerne, som var i mindretall overalt, bortsett fra i luften, hadde overtrumfet hennes forsøk på å inn ta Norge i et av de mest hardtslående, briljante og innovative felttogene i moderne

tid.

Den nasjonalsosialistiske seieren var vidtrekkende, ikke bare fordi den forpurret britenes planer om å angripe Nord-Tyskland og sikret rikets livsviktige jernmalmforsyninger fra Sverige, men også fordi den ga Kriegsmarine og Luftwaffe uhørt viktige baser å operere fra mot alliert skipsfart. Hitlers felttog i Norge beviste at en besluttsom gruppe ideologisk inspirerte krigere, uansett numerisk underlegenhet, kan slå en ellers overveldende og mindre motivert fiende.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info